

Гаврилов Анатолій Вікторович, Мамчук Вікторія Валеріївна,
Сохань Антон Васильович, Соломенник Ганна Олегівна,
Кузнєцова Анастасія Анатоліївна

**СОЦІАЛЬНІ АСПЕКТИ ВІЛ-ІНФЕКЦІЇ В УМОВАХ
ЛІКУВАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ЗАКРИТОГО ТИПУ**

Кафедра інфекційних хвороб

Науковий керівник: д-р мед. наук, професор В. М. Козько
Харківський національний медичний університет, м. Харків,
Україна

*Gavrylov Anatoliy Viktorovich, Mamchuk Viktoria Valeriivna,
Sokhan Anton Vasilevich, Solomennik Ganna Olegivna, Kuznethova
Anastasiia Anatoliivna*

***SOCIAL ASPECTS OF HIV-INFECTIOIN IN THE CLOSED
TYPE HOSPITALS***

Department of Infectious Diseases

Supervisor: MD, professor V. M. Kozko

Kharkiv National Medical University, Kharkiv, Ukraine

gaan@ukr.net

Summary. *HIV/AIDS epidemic in Ukraine is at highest rate in Europe. Injecting drug use and unprotected sex are the main modes of transmission. Discrimination and stigmatization of HIV+ individuals are serious barrier on the path of the effective HIV/AIDS prevention strategies and aid growth of this infection, especially in the facilities of closed type system.*

Актуальність. На сьогодні епідемія ВІЛ/СНІДу в Україні досягла найнебезпечніших масштабів. Щорічне зростання кількості ВІЛ-інфікованих та хворих на СНІД призводить до збільшення концентрації цієї категорії осіб в установах кримінально-виконавчої системи. Серйозними перешкодами на шляху профілактики даного захворювання є стигма й дискримінація таких хворих.

Мета дослідження – вивчення ставлення до ВІЛ+ медичних працівників (МП) і пацієнтів лікувальної установи закритого типу (ЛУЗТ) та їх обізнаності щодо профілактики ВІЛ.

Результати дослідження. Обстежено 28 МП та 53 ВІЛ+ (18-60 років) ЛУЗТ. Про різницю між ВІЛ та СНІД знають 61% МП та 21% в'язнів. На питання «Чи можете Ви бути носієм ВІЛ і не знати про це?» відповіли «так» 54% й 60% відповідно. Всі МП усвідомлюють, що СНІД - невиліковне захворювання, пацієнти ЛУЗТ – 64%. Серед респондентів ЛУЗТ про статевий шлях інфікування знають 85%, про зараження при повторному використанні шприців, татуажі, переливанні крові, через медичні інструменти – 34-68%. Значна кількість МП (79%) боїться заразитися ВІЛ при виконанні своїх професійних обов'язків. 13% пацієнтів ЛУЗТ взагалі не мають уявлення про профілактику ВІЛ, 64% вважають необхідним залучення засобів масової інформації, 57% підтримують пропаганду здорового способу життя, 54% знають про використання презерватива, 34% приділяють увагу стерилізації медичного інструментарію. Найбільше неправильних відповідей щодо профілактики було отримано про застосування москітних сіток (19%) і посилення ветеринарного нагляду (11%). Проти ізоляції ВІЛ+ від суспільства висловились 36% МП та 34% в'язнів. Почуття ненависті та презирства до ВІЛ+ не є притаманними для всіх опитуваних. Кількість байдужих виявилась однаковою для обох груп – по 14%. 86% МП та 23% пацієнтів тримали б в таємниці факт інфікування члена їхньої родини. Якщо довелось б лікувати й доглядати за ВІЛ+, маючи право вибору, 71% МП виконували б свої професійні обов'язки. Про кримінальну відповідальність за зараження ВІЛ знають 86% МП та 55% в'язнів. Вважають, що в Україні достатньо дотримуються права ВІЛ+ 42% МП та 11% пацієнтів. За покращення законодавчої бази України відносно захисту прав МП, що працюють з ВІЛ+, висловились 96% МП.

Висновки. КВС є віддзеркаленням нашого суспільства з його проблемами і хворобами. Дискримінація та стигматизація ВІЛ+ змушує людей замовчувати хворобу, що сприяє її поширенню.